

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Pavel Matějný**, bytem Na Šancích 203, Chotěbuz, zastoupený Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem, se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Duchcov**, se sídlem nám. Republiky 20/5, Duchcov, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 8. 2013, č. j. 40 A 3/2013 - 77,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 8. 2013, č. j. 40 A 3/2013 - 77, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4310/2013/VI, **se zrušuje.**
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 12.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Roberta Cholenského, Ph.D., advokáta.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 8.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Roberta Cholenského, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 8. 2013, č. j. 40 A 3/2013 - 77, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Městského úřadu Duchcov (dále jen „městský úřad“) ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4310/2013/VI, jímž bylo podle ust. § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 84/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „shromáždovací zákon“), částečně (na nám. Republiky) zakázáno shromáždění oznámené stěžovatelem městskému úřadu dne 29. 7. 2013 v 9:04:11 hod., které se mělo konat v Duchcově dne 17. 8. 2013, v čase od 15:00 hod. do 20:00 hod. na prostranství u křižovatky ulic Husova a Skladištní a dále mělo být vedeno ulicí Husovou na náměstí Republiky. Shromáždění bylo zakázáno z důvodu, že již dne 30. 5. 2013 ohlásil svolavatel Miroslav Brož městskému úřadu konání shromáždění „*Za mír mezi lidmi a za pokojné soužití v Duchcově*“ ve dnech 5. 6. 2013 až 15. 9. 2013 v době od 8:00 hod. do 22:00 hod., která se měla konat na nám. Republiky a v ulicích Míru, Bílinská, Studniční, Havířská, Nádražní, Riegerova a Bratří Čapků, a došlo by tedy ke kolizi obou shromáždění na nám. Republiky v Duchcově. V odůvodnění

rozsudku krajský soud zejména uvedl, že z důvodu, že oznámení svolavatele Miroslava Brože bylo městskému úřadu doručeno dříve než oznámení stěžovatele a nedošlo mezi nimi k dohodě, byl městský úřad oprávněn toto shromáždění zakázat. Městskému úřadu přitom nelze vytýkat, že nezakázal shromáždění svolavatele Miroslava Brože pro jeho obstrukční charakter, jak namítal stěžovatel, neboť v zákonem stanovené lhůtě nemohl předjímat, že skutečným důvodem oznámení tohoto shromáždění je bránit ve výkonu shromažďovacího práva ve městě Duchcov jiným svolavatelům. Pokud by se prokázalo, že úmyslem bylo pouze blokovat určité místo, přichází v úvahu možnost naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 14 odst. 2 písm. h) shromažďovacího zákona, resp. uložení sankce podle ust. § 14 odst. 3 citovaného zákona. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku poukazující na podjatost soudců krajského soudu. Pravomocným usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. Nao 42/2013 – 43, bylo vysloveno, že soudci krajského soudu nejsou podjatí. K námitce týkající se podjatosti pracovníků městského úřadu krajský soud uvedl, že je třeba vycházet z dikce ust. § 16 shromažďovacího zákona. V tomto ustanovení je zakotveno, že na řízení vedená v intencích ust. § 11 odst. 1 shromažďovacího zákona se v zásadě nevztahují ustanovení o správním řízení, a to včetně části II. správního řádu, která obsahuje postup správního orgánu při účastníkem vznesené námitce podjatosti, resp. části III., která obsahuje zvláštní ustanovení o správním řízení. Omezené použití správního řádu je zcela legitimní s ohledem na specifika řízení vedených podle shromažďovacího zákona včetně značně krátkých lhůt pro rozhodování správních orgánů, neboť v popředí stojí veřejný zájem na rychlém vyřízení věci. Z tohoto důvodu se podle krajského soudu na řízení vedená v intencích ust. § 11 shromažďovacího zákona nevztahuje ust. § 14 správního řádu. Aplikace ust. § 14 správního řádu nebyla v daném případě dána ani s ohledem na Listinu základních práv Evropské unie (dále jen „LPSV EU“), neboť v projednávané věci nefiguruje žádný orgán Evropské unie, není aplikováno právo Evropské unie a shromažďovací zákon není implementací práva Evropské unie. Podle čl. 51 LPSV EU totiž platí, že ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, a dále členskými státy, výhradně pokud uplatňují právo Unie. Podle krajského soudu navíc důvodem podjatosti správního orgánu nemůže být skutečnost, že v minulosti v obdobné věci rozhodoval jinak, než si přál účastník řízení. Předchozí rozhodování správního orgánu v obdobných věcech či ve věcech téhož účastníka bez dalšího nezakládá podjatost správního orgánu. Krajský soud přitom neshledal jediný náznak nasvědčující tomu, že by městský úřad vůči stěžovateli nezachoval nestrannost, objektivitu, profesionalitu apod., resp. že by nerespektoval základní zásady činnosti správních orgánů ve smyslu ust. § 2 až § 8 správního řádu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. V prvním stížním bodě stěžovatel brojil proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. Nao 42/2013 – 43. Podle stěžovatele je toto usnesení nesprávné, neboť jím bylo rozhodnuto o tom, že soudci senátu 40 A nejsou z projednání stěžovatelovy věci vyloučení, ačkoli sami svou podjatost ve vyjádření adresovanému Nejvyššímu správnímu soudu přiznali. Ve druhém stížním bodě stěžovatel namítal, že se krajský soud nesprávně vypořádal s podjatostí pracovníků městského úřadu. Stěžovatel argumentoval čl. 41 odst. 1 LPSV EU, avšak krajský soud s odvoláním na čl. 51 odst. 1 dovodil, že tato právní norma na rozhodovanou věc nedopadá. S tímto právním posouzením věci stěžovatel vyslovil nesouhlas. Jakkoli byla otázka aplikovatelnosti LPSV EU ve smyslu omezení jejího čl. 51 odst. 1 předmětem variantních interpretací, je stěžovatel přesvědčen, že vyloučení aplikovatelnosti článku o povinnosti zajistit podmínky pro fair trial nemůže s odkazem na princip subsidiarity obstát. V posledním stížním bodě stěžovatel brojil proti závěrům krajského soudu o nutnosti částečného zakázání předmětného shromáždění. Ochrana shromažďovacího práva se nemůže opírat o reprobaci obstrukčního jednání uložením sankce v přestupkovém řízení, ale musí být realizována účinným způsobem tak, aby byla naplněna maxima vyjádřená v čl. 4

pokračování

Ústavy. Tím, že byl zákaz legitimního shromáždění z důvodu jeho kolize s obstrukčním shromážděním soudem potvrzen, byl založen protiústavní stav. V demokratickém právním státě nelze připustit, aby úřady a soudy daly přednost zjevně protiprávnímu jednání obstruenta před legitimním výkonem ústavně chráněné svobody shromažďování. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí městského úřadu.

Městský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že mu není zřejmé, z čeho měl dovodit, že původně oznámené shromáždění mělo obstrukční charakter. Zákon nedává správnímu orgánu možnost zakázat shromáždění či jej následně rozpustit jen proto, že bylo oznámeno dlouho dopředu. Z vyjádření původního svolavatele vyplývá, že měl zájem shromáždění konat. Mezi svolavateli nedošlo k dohodě o úpravě doby konání shromáždění, přičemž podle ust. § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona zakáže úřad shromáždění také tehdy, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání.

Stěžovatel v replice vyslovil nesouhlas se závěry uvedenými ve vyjádření ke kasační stížnosti. Podle stěžovatele bylo nutno se zabývat důvody, pro které bylo původní shromáždění oznámeno. Podle stěžovatele se tak stalo pouze za účelem znemožnění konání jiných shromáždění. V takovém případě se však nejednalo o legitimní výkon shromažďovacího práva, nýbrž o jeho zneužití, jemuž nemůže být poskytnuta ochrana.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Shromažďovací právo je politickým právem garantovaným jak normami ústavního pořádku, tak i mezinárodními dokumenty. Podle čl. 19 Listiny základních práv a svobod je právo pokojně se shromažďovat zaručeno. Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy. Také Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod publikovaná pod č. 209/1992 Sb. v čl. 11 stanoví, že každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich. Na výkon těchto práv se nemohou vztahovat žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Kolize dvou shromáždění podléhajících oznamovacímu režimu v daném prostoru a čase je upravena zákonem. Podle ust. § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona úřad shromáždění zakáže tehdy, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání; nelze-li určit, které oznámení bylo doručeno dříve, rozhodne se za účasti zástupců svolavatelů losováním.

Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že v případě časové a prostorové kolize dvou oznamovaných shromáždění je na příslušném úřadu, aby později oznámené shromáždění zakázal. Předtím však musí být dán prostor pro to, aby mohlo dojít k dohodě mezi svolavateli, která by hrozící kolizi odstranila. Aby se předešlo tomu, že později oznámené shromáždění by muselo být zakázáno, umožňuje právní úprava pozdějšímu svolavateli, aby na základě výzvy úřadu podle ust. § 8 shromažďovacího zákona změnil trasu či čas tak, aby ke kolizi nedošlo.

To plně odpovídá principu proporcionality. K největšímu zásahu do práva shromažďovacího (zákaz shromáždění) může ze strany veřejné moci dojít teprve tehdy, není-li možný zásah slabší intenzity (dohoda svolavatelů, resp. jednostranná úprava zamýšleného shromáždění na základě úřední výzvy). Česká právní úprava tak vychází z toho, že by nemělo dojít k fyzickému kontaktu dvou či více shromáždění na stejném místě a ve stejném čase. I důvodová zpráva k zákonu č. 259/2002 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2002, jímž byl novelizován shromažďovací zákon, vychází z toho, že koexistence dvou oznámených shromáždění ve stejném čase a místě není možná.

Výklad ust. § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona je tak zřejmý. V této souvislosti je nutno poukázat i na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 6. 2006 ve věci Öllinger proti Rakousku (číslo stížnosti 76900/01), v němž tento soud dospěl k závěru, že na jednom místě lze konat různá shromáždění názorových oponentů za aktivní účasti státního aparátu dohlížejícího na veřejný pořádek, přičemž akcentoval úlohu diskuze v demokracii, která by byla nepřipustně omezena, pokud by později nahlášené shromáždění nemohlo být realizováno. S ohledem na toto rozhodnutí se musel Nejvyšší správní soud zabývat aplikací ust. § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona, podle něhož není možno konat na jednom místě ve stejném čase více různých shromáždění podléhajících oznamovacímu režimu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu citované rozhodnutí nelze na danou věc aplikovat z důvodů skutkových i právních odlišností. Rozhodnutí se zabývalo narušením veřejného pořádku a práv návštěvníků hřbitova věnovat se nerušeně vzpomínce na zesnulé, jednalo se o pokojné stacionární shromáždění několika málo osob, které reálně nemůže vyvolat hrozbu vzájemné potyčky, přičemž rakouské právo nezná ani apriorní zákaz více shromáždění na jednom místě. Zásadní specifikum nyní posuzované věci je navíc v tom, že později oznámené shromáždění stěžovatele se dostává do kolize s velmi široce, časově i prostorově, koncipovanými shromážděními, která se mají konat po dobu několika měsíců od rána do večera ve značné části centra města Duchcova.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že samotná okolnost, že dříve oznámená shromáždění byla oznámena ve značném časovém rozsahu, ještě nemusí být důvodem pro to, aby byla zakázána. K tomu srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 - 116, publ. pod č. 1953/2009 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že mnohost shromáždění může vyvolat pochybnosti o vůli svolavatele realizovat všechna oznámená shromáždění, ale není důvodem jejich zákazu podle shromažďovacího zákona. Tím méně je možno jakékoliv, třeba i rozsáhle koncipované, shromáždění zakázat po uplynutí zákonem stanovené třídenní lhůty. Podle ust. § 11 odst. 1 shromažďovacího zákona totiž o zákazu shromáždění nebo době jeho ukončení rozhodne úřad bezodkladně, nejpozději však do tří pracovních dnů od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení. Podle odst. 2 citovaného ustanovení úřad písemné vyhotovení rozhodnutí vyvěsí na úřední desce a rozhodnutí vyhlásí místním rozhlasem nebo jiným obdobným způsobem. Pokud o to svolavatel požádá, zašle mu úřad současně s vyvěšením rozhodnutí jeho písemné vyhotovení na vědomí. Vyvěšením na úřední desce je rozhodnutí oznámeno a svolavatel doručeno. Na žádost svolavatele mu úřad vydá písemné vyhotovení rozhodnutí. Pokud úřad ve lhůtě uvedené v odst. 1 citovaného ustanovení nevyvěsí písemné vyhotovení rozhodnutí na úřední desce, může svolavatel shromáždění uspořádat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2008, č. j. 2 As 17/2008 - 77, publ. pod č. 1557/2008 Sb. NSS, rozhodnutí o zákazu shromáždění vydané podle ust. § 11 odst. 1 shromažďovacího zákona po uplynutí lhůty tří dnů je nezákonné. Listina základních práv a svobod zakazuje povolovací režim shromáždění. Jakákoliv pozdější reakce úřadu, tj. reakce po uplynutí třídenní lhůty, by takový režim fakticky nastolila. Zákonná úprava je tak zcela zjevně koncipována tak, že pokud úřad ve lhůtě tří dnů o zákazu nerozhodne a toto negativní rozhodnutí řádně nevyvěsí, musí mít svolavatel za to, že již později zákaz vysloven být nemůže.

pokračování

V takovém případě zákon předpokládá, že každé další shromáždění jiného svolavatele, s podstatnou shodou v místě a čase, má být zakázáno. Zákaz později oznámeného shromáždění je ale nepochybně značným zásahem do shromáždovacího práva pozdějšího svolavatele a je akceptovatelný jen při naplnění zákonných důvodů. V daném případě je tím důvodem respektování přednosti v oznamování, a to v zájmu ochrany práv a svobod druhých a veřejného pořádku, jak má na mysli čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Při užití tohoto postupu tedy nelze vycházet pouze z jazykového výkladu ust. § 10 odst. 2 písm. b) shromáždovacího zákona, ale je nutné vážit rovněž jeho smysl a účel. Tím je vyvážení práv jednotlivých svolavatelů a zabránění možnému střetu konání shromáždění. Není jím však pouze formální střet jejich oznámení. Posouzení splnění zákonných podmínek zákazu musí vždy vycházet z konkrétních skutečností, které má úřad k dispozici.

Podle Nejvyššího správního soudu je značný rozsah dříve nahlášených shromáždění indicií, kterou musí příslušný úřad zohlednit při úvaze, zda později oznámené shromáždění z důvodu kolize podle ust. § 10 odst. 2 písm. b) shromáždovacího zákona zakáže. Smyslem tohoto ustanovení, jak již bylo výše uvedeno, totiž je, aby nedošlo ke konfliktu mezi více shromážděními. K takovému konfliktu by ale nemohlo dojít tehdy, pokud by se dříve oznámená shromáždění vůbec nekonala a byla oznámena jen jako shromáždění blokující určitý prostor a čas. Zákaz pozdějšího shromáždění pro kolizi s předchozím shromážděním, jehož jediným účelem by byla blokáce určitého prostoru, by nebylo možno v takovém případě vyslovit.

Nejvyšší správní soud nedovozuje, že v daném případě byla dříve oznámená shromáždění blokační. Sama časová rozsáhlost oznámených shromáždění není ještě evidentním zneužitím práva. Lze si představit, že shromáždění skutečně budou konána několik týdnů po sobě, a to ve formě různých happeningů, performancí, pouličních akcí s programem apod. Prostorová, a zejména časová, rozsáhlost je ovšem indicií k úvaze o tom, zda se taková shromáždění skutečně budou konat. To platí obzvláště za situace, kdy jak městský úřad, tak krajský soud rozhodovaly v době, kdy již bylo možno posoudit, zda se dříve oznámená shromáždění konala. Tato shromáždění byla nahlášena na období od 5. 6. do 15. 9. 2013. Stěžovatel oznámil shromáždění dne 29. 7. 2013, tedy v den, kdy již bylo možno objektivně zjistit reálné konání dříve nahlášených shromáždění. Doba téměř dvou měsíců jistě dává dostatečný prostor k prověření, v jaké dny, v jakém rozsahu a zda se vůbec shromáždění v souladu s oznámeným stavem konala. Na základě tohoto posouzení pak bylo možno učinit závěr o blokačním charakteru dřívějších shromáždění. Právě proto ust. § 2a písm. a) shromáždovacího zákona stanoví, že působnost ve věcech práva shromáždovacího vykonává v přenesené působnosti obecní úřad, v jehož územním obvodu se má shromáždění konat. Je to totiž právě obecní úřad, kdo zná nejlépe místní poměry a je schopen posoudit, zda se shromáždění konala, popř. v jakém rozsahu. Městský úřad tedy v době posuzování stěžovatelem oznámeného shromáždění jistě věděl, zda se dřívější shromáždění již konala, nebo to přinejmenším mohl bez vynaložení zvláštního úsilí spolehlivě zjistit. V tomto ohledu je příznačné, že Městský úřad Duchcov má sídlo na náměstí Republiky, tedy v místě, kde se oznámená shromáždění měla konat. Pro podporu výše uvedených závěrů odkazuje Nejvyšší správní soud i na svůj rozsudek ze dne 29. 11. 2013, č. j. 2 As 60/2013 – 26, ve kterém dospěl k obdobným závěrům.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu městský úřad v daném případě hodnotil kolizi dvou shromáždění jen formálně podle toho, jak mu byla oznámena, a nezjišťoval, jestli k ní reálně může dojít. Tím pochybil a stejně tak následně pochybil i krajský soud, pokud mu takový postup nevytkl. Krajský soud nepostupoval správně i tím, že nevyzval svolavatele dřívějšího shromáždění podle ust. § 34 odst. 2 s. ř. s., zda hodlá v řízení uplatňovat

právo osoby zúčastněné na řízení. Dřívější svolavatel je nepochybně osobou, která by mohla být dotčena případným zrušením napadeného rozhodnutí. Zároveň by krajský soud měl možnost v řízení objasnit i skutečné pohnutky dřívějšího svolavatele, pokud by uplatňoval právo osoby zúčastněné na řízení.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť městský úřad zakázal shromáždění oznámené stěžovatelem, aniž by bylo zjištěno, zda materiálně hrozí kolize s dříve oznámeným shromážděním, přičemž krajský soud postup městského úřadu akceptoval, ačkoliv již v řízení před krajským soudem mělo být rozhodnutí městského úřadu pro nezákonnost zrušeno. Vzhledem k tomu, že v dalším řízení před krajským soudem by došlo pouze k přenesení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu na správní orgán, Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil nejen napadený rozsudek krajského soudu, ale i napadené rozhodnutí městského úřadu (ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Přitom Nejvyšší správní soud posuzoval, zda je v daném případě namístě vrácení věci městskému úřadu k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. Účelem vrácení věci správnímu orgánu je, aby v mezích závazného právního názoru o věci znovu rozhodl. Řízení podle ust. § 10 shromažďovacího zákona je však specifické tím, že rozhodnutí může být vydáno jen do tří pracovních dnů od doručení oznámení. Později vydané rozhodnutí je nezákonné, a navíc v daném případě, s ohledem na termín shromáždění, by nemělo ani žádný reálný význam. Rozhodnutí se také vydává jen k zákazu shromáždění, jehož konání není vázáno na kladné rozhodnutí. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud přikročil jen ke zrušení rozhodnutí městského úřadu, neboť další řízení o podaném oznámení je vyloučeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první, ve vztahu ke kasační stížnosti ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady řízení o žalobě sestávají z odměny advokáta za 3 úkony právní služby ve výši 3 x 3.100 Kč (převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání ve věci - žaloba a replika) podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a z náhrady hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Náhrada nákladů za řízení o žalobě tedy činí celkem 12.342 Kč.

Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají z odměny advokáta za 2 úkony právní služby ve výši 3.100 Kč (podání kasační stížnosti a podání repliky) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a dále z náhrady hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 8.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. dubna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Mariana Neduchalová